ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN

van

MIJN REIZEN

naar

ALLE LANDEN VAN DE WERELD

BORIS KESTER

BORIS KESTER

ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

TRAVELADVENTURES.ORG

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94651 2958 7
NUR 508

"Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?"

– Homerus, *Odysseus*

"Waarom moeten we naar ons hart luisteren?," vroeg de jongen. "Omdat je je schat zult vinden waar je hart is."

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

"Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart."

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11
1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13
2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29
3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47
4. Omotenashi – *Japan* 63
5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73
6. Tegen de muur – *Irak* 93
7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115
8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haïti* 131
9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157
10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169
11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193
12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213
13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdompelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

10.

Rust

Saoedi-Arabië/India/Bahrein – 2020

Tien dagen eerder was ik nog aan het skiën in Oostenrijk. De bergen waren gehuld in een voorbeeldige laag sneeuw, de lucht zo helder dat je niet alleen de volgende vallei, maar ook de daarachter oprijzende witte reuzen kon zien. Het was een van die winterdagen die zo perfect zijn dat ze onwerkelijk aanvoelen.

Tussen de fluorescerende jassen en met ijskristallen bedekte mutsen viel één figuur op: een dik ingepakte vrouw die een chirurgisch mondkapje onder haar skibril droeg. Het zag er niet alleen potsierlijk uit, het leek ook volkomen zinloos terwijl de ijzige bergwind om ons heen gierde. 'Wie zou je kunnen besmetten terwijl je met zestig kilometer per uur naar beneden raast op tweeduizend meter hoogte?' grapten we nog.

Het woord "corona" ving ik af en toe wel op in gesprekken in de skilift, tussen verhalen over verse sneeuw en de mooiste afdalingen. Maar het klonk als een ver-van-mijn-bed-show, nog een van die epidemieën in Azië of Afrika zoals die er al eerder waren geweest. Er zouden wat lokale restricties volgen, het probleem zou worden beheerst zoals dat ook met Sars, Mers en Ebola was gebeurd. Heel naar voor de mensen ter plaatse, maar voor het overgrote deel van de wereld een curiositeit.

Dacht ik. Niet wetend dat die eenzame vrouw met dat mondkapje een voorbode was van een wereld die op het punt stond onherkenbaar en onvoorstelbaar te veranderen, een wereld waarin dat mondkapje niet langer potsierlijk zou zijn, maar symbool van een nieuwe realiteit.

Na die skitrip ontmoeten mijn metgezel Lisa en ik elkaar eind februari in Saoedi-Arabië. Ik ben er al wel een aantal keren geweest, maar altijd voor werk: tot een paar maanden eerder was het vrijwel onmogelijk om het land als privé persoon te bezoeken. We zijn een van de eerste reizigers die er op een toeristenvisum binnenkomen nadat leider MBS heeft besloten de economie te diversifiëren en toerisme toe te laten.

Al snel na aankomst zie ik tot mijn grote verbazing hoe snel Saoedi-Arabië verandert. Dingen die in het streng conservatieve land tot voor kort verboden en ondenkbaar waren, zijn opeens toegestaan. Lisa heeft een t-shirt aan en haar hoofd is onbedekt; de voorheen verplichte abaya is inmiddels facultatief. Als ze vervolgens onze auto door het verkeer stuurt, let ik op de mannen in traditionele witte kandora's in de auto's om ons heen. Zij draaien hun hoofden om en staren haar aan met een mengeling van verbijstering, afkeuring, maar ook fascinatie. Ik herinner me hoe ik tijdens vorige bezoeken niet eens met vrouwelijke collega's in een taxi mocht zitten. Laat staan dat zij achter het stuur van een auto hadden mogen kruipen. Zo ziet een revolutie er dus uit, hij ontrolt zich voor onze ogen. Wie weet wat er allemaal nog meer gaat veranderen in dit omstreden land?

Vanuit Jeddah gaan we rechtstreeks naar het oosten, richting Taif. Op een gegeven moment zien we in de verte een kolossale toren boven het landschap uitsteken. Als we dichterbij zijn, menen we zelfs een klok te zien aan de bovenkant van het enorme gebouw dat steeds meer op de Big Ben begint te lijken. Wat kan dat in hemelsnaam zijn?

We gebruiken een navigatie-app die, zoals wel vaker, een onnavolgbare route heeft uitgerekend, via B-wegen die kennelijk in een kortere afstand resulteren. Zo worden we rechtstreeks Mekka in gestuurd. Wie had ooit gedacht dat we Mekka in zouden kunnen rijden? Ooit stond de doodstraf op het betreden van de heiligste stad van de Islam voor niet-moslims. Dan zien

we een enorme wegwijzer waarop een zwarte kubus op een witte ondergrond is afgebeeld. De Kaaba. We kijken elkaar vluchtig aan. Dit is precies waar mijn zwerfhart van houdt. De nieuwsgierigheid die ons als reizigers drijft trekt ons ook deze keer weer over de streep van de twijfel.

We besluiten de borden te volgen en te zien waar we uit zullen komen. Hoe dichterbij we komen, hoe meer ik me afvraag of dit wel een goed idee is. Aan de andere kant: nergens staat aangegeven dat wij niet verder zouden mogen. Profeet Mohammed vond dat het huis van God voor iedereen toegankelijk moest zijn, verboden zijn pas later door de autoriteiten bedacht. Dus rijden we door.

Een stuk verder doemt een woud van minaretten voor ons op. Van alle kanten loopt een stroom mensen richting die slanke torens. Er staan links en rechts bussen geparkeerd waar nog meer mensen uitkomen die zich bij de stroom voegen. Wonder boven wonder kan ik in een zijsteegje parkeren.

Lisa is net uit Eritrea aangekomen en was eerder in Somalië. Ze heeft daar een zwarte abaya gekocht en die doet ze over haar kleding aan. Met haar Aziatische afkomst ziet ze eruit als een van de vele Maleisische of Indonesische moslima's die hier lopen. Voor een habbekrats koop ik een hagelwit gebedshoedje in een winkeltje op de hoek en ik voel me meteen al wat minder uit de toon vallen als ik het op mijn hoofd zet. Als we ons eenmaal bij de enorme rivier van mensen voegen, is er geen weg meer terug en worden we direct naar de Grote Moskee gevoerd.

Voor deze heilige plek ligt een enorm plein. Links van ons zien we de enorme toren die we onderweg al zagen. Het blijkt de Mekka Clock Royal Tower te zijn, met 601 meter het vier-na-hoogste gebouw ter wereld en met zestien miljard dollar ook een van de duurste ooit gebouwd. De vier enorme klokken, de hoogste die er bestaan, zijn zichtbaar vanaf vijfentwintig ki-

Zwerfhart

Verschenen in 2025

Genoten van deze preview?

Zwerfhart — Nieuwe verhalen van mijn reizen door alle landen ter wereld

> *"Het langverwachte vervolg op De Lange Weg naar Cullaville. Nieuwe avonturen, nieuwe inzichten, dezelfde meeslepende stijl."*
>
> *"Boris neemt je mee naar de meest onverwachte plekken en laat je de wereld met andere ogen zien. Tussen de reisverhalen door vertelt hij over de zoektocht naar een verloren liefde."*

Gratis Volledige Hoofdstukken

Download het volledige eerste hoofdstuk van BEIDE boeken (Nederlands én Engels) — plus 26 extra 3-pagina previews van andere hoofdstukken.

Download

Let op: Volledige hoofdstukken vereisen een e-mailadres. 3-pagina previews zijn direct beschikbaar zonder registratie.

Bestel het Complete Boek

Klaar om mijn tweede reisverhaal te ontdekken? Bestel Zwerfhart nu en reis mee door de wereld.

Bestel Zwerfhart

ISBN: Paperback: 978-9464919080 • Ebook: 978-9464919097

Ook door Boris Kester

Ontdek meer reisavonturen uit alle hoeken van de wereld

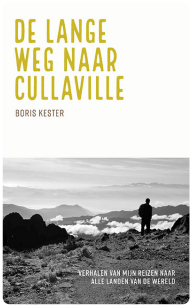

De Lange Weg naar Cullaville

🏆 Winnaar Beste Reisboek 2023

Het veelgeprezen eerste boek met 16 avonturen uit alle hoeken van de wereld. Winnaar van de NomadMania Best Travel Book Award 2023.

Lees verder en bestel →

Wanderheart

English

Ook beschikbaar in het Engels — nieuwe verhalen voor internationale lezers. Verschijnt begin 2026.

Lees verder →

Volg Boris Kester online:

🌍 traveladventures.org 📸 Instagram 👍 Facebook